

Najvyšší súd
Slovenskej republiky

Rozhodnutie je právoplatné

dňom 24. 9. 2004
Najvyšší súd Slovenskej
republiky Bratislava

8 Ds 3/2003

Rozhodnutie

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako disciplinárny súd v senáte zloženom z predsedkyne senátu JUDr. Ľudmily Šamkovej a členov senátu JUDr. Kataríny Ondrejákovskej a JUDr. Ondreja Gáboríka o návrhu ministra spravodlivosti Slovenskej republiky z 8. júla 2003 č. 6322/2003-10 na disciplinárne konanie proti JUDr. A. E. sudkyňi Okresného súdu v S. N. V. na pojednávaní dňa 14. novembra 2003 rozhodol

takto:

Podľa § 129 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. sa JUDr. A. E. narodená sudkyňa Okresného súdu v S. N. V.

oslobodzuje

spod návrhu na disciplinárne opatrenie pre disciplinárne previnenie, ktorého sa mala dopustiť tým, že v pridelenej veci vedenej na Okresnom súde v S. N. V. pod sp. zn. 4 C 720/96 nekonala, hoci konať mala a to v čase, od 28. decembra 2000, kedy nadobudlo právoplatnosť uznesenie Okresného súdu S. N. V. č. k. 7 C 768/1999-42 z 20. decembra 2000, ktorým bola vec vedená pod sp. zn. 7 C 768/1999 spojená na ďalšie konanie s vecou sp. zn. 4 C 720/96 do 15. mája 2003, kedy v uvedenej veci vytýčila termín pojednávania, z výnimkou úkonov, týkajúcich sa zisťovania stavu dedičského konania D 745/95 v dôsledku čoho podľa ministra spravodlivosti Slovenskej republiky svojou nečinnosťou ako sudkyňa spôsobila prieťahy v konaní v jej pridelenej veci, čím mala naplniť pojmové znaky disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 zák. č. 385/2000 Z.z.

pretože tento skutok nie je možné považovať za disciplinárne previnenie.

Odôvodnenie:

Minister spravodlivosti Slovenskej republiky dňa 8. júla 2003 podal návrh na začatie disciplinárneho konania podľa ustanovenia § 120 ods. 2 písm. a/ zák. č. 385/2000 Z.z. v znení platnom do 1. novembra 2003 (ďalej len zákon č. 385/2000 Z.z.) proti JUDr. A. E. sudkyňi Okresného súdu v S. N. V. pretože v pridelenej veci sp. zn. 4 C 720/96 nekonala, hoci konať mala a to v čase od 28. decembra 2000, kedy nadobudlo právoplatnosť uznesenie vo veci 7 C 768/99 z 20. decembra 2000, ktorým bola vec vedená pod sp. zn. 768/99 spojená na ďalšie konanie s vecou sp. zn. 4 C 720/1996 do 15. mája 2003, kedy sudkyňa v uvedenej veci vytýčila termín pojednávania, s výnimkou úkonov týkajúcich sa zisťovania stavu dedičského konania D 745/1995 v dôsledku čoho podľa ministra spravodlivosti svojou nečinnosťou ako sudkyňa spôsobila prieťahy v jej pridelenej veci, čím naplnila pojmové znaky disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 zák. č. 385/2000 Z.z.,

a preto navrhol uznať sudkyňu JUDr. A. E. vinnou podľa § 116 ods. 1 zák. č. 385/2000 a uložiť jej disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 1 písm. b/ cit. zák. a to zníženie funkčného platu o 15% na obdobie troch mesiacov. V odôvodnení poukázal aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. III US91/02 z 2. apríla 2003 v ktorom tento súd uviedol, že nečinnosťou Okresného súdu v S. N. V. po 28. decembri 2000 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky A. H. na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov a k porušeniu práva na prerokovanie vecí súdom v primeranej lehote. Toto sa podľa ministra spravodlivosti stalo v dôsledku nečinnosti sudkyne, ktorá tak porušila základnú povinnosť sudcu uloženú jej v § 30 ods. 4 zákona 385/2000 Z.z., konať vo veci plynulo a bez zbytočných prieťahov. Zástupkyňa ministra spravodlivosti na tomto návrhu zotrvala.

Disciplinárny súd vykonal dokazovanie výsluchom sudkyne JUDr. A. E. jej písomnými vyjadreniami, rozvrhom práce na úseku C, PNc, E, Er, Cb, D v rokoch 2000, 2001, 2002, 2003, výkazmi o nápade vecí a skončených veciach sudkyne JUDr. E. v uvedenej agende v rokoch 1996 až 2003, výkazmi o nápade vecí a výkonnosti sudcov v uvedených agendách na Okresnom súde v S. N. V. výsluchom svedka JUDr. D. P. nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky č. III US 91/2002-68 z 2. apríla 2003 spisom Okresného súdu S. N. V. sp. zn. 4 C 720/96 a sp. zn. 7 C 768/1999.

Sudkyňa JUDr. A. E. vo výpovedi uviedla, že bola zákonnou sudkyňou vo veci vedenej na Okresnom súde v S. N. V. sp. zn. 4 C 720/1996 v ktorej sa žalobkyňa domáhala plnenia – bola to žaloba na vydanie vecí, investícií vložených do nehnuteľnosti poručiťky a pokiaľ neboli známi dedičia, nebolo možné vo veci konať. Vedomá si tejto skutočnosti priebežne zisťovala stav v dedičskom konaní a to ešte aj v januári 2003, nevedela, že jej vec bola spojená s vecou sp. zn. 7 C 768/99 v ktorej predmetom bola žaloba určovacia tej istej žalobkyne ako v jej veci, ale vzhľadom na určovaciu žalobu bolo možné v tejto veci konať s predpokladaným okruhom žalovaných. Pokiaľ by táto žaloba bola napadla do jej oddelenia, nikdy by ju nespojila na spoločné konanie s jej vecou práve pre uvedené dôvody. Nenapadlo ju, že by k jej spisu mohol byť pripojený iný spis, keďže prax podľa kancelárskeho poriadku bola taká, že sudca pojednávajúci staršiu vec si k tejto pripojil vec mladšiu a viedol ju pod číslom staršej veci. Nikdy sa nestalo, že by sudca konajúci v mladšej veci pripojil túto sudcovi konajúcemu v staršej veci. O spojení vecí nebola JUDr. E. informovaná ani sudkyňou, ktorá veci spájala a ani spisovou kanceláriou. Keďže svoj spis mala naštudovaný a vedela, že nemôže pojednávať prv než bude skončené dedičské konanie, vec už následne neštudovala, lebo nemala preto dôvod a robila priebežne úkony potrebné pre konanie v tejto veci a to zisťovanie stavu v dedičskom konaní. Nevie, kedy jej bol spis sp. zn. 7 C 768/1999 fyzicky založený do spisu sp. zn. 4 C 720/96. O spojení vecí sa dozvedela až po podaní ústavnej sťažnosti. Vzhľadom na množstvo vecí s ktorými pracovala a tiež na množstvo vecí ktoré končila nebolo ani možné, aby sa venovala priebežne študovaniu vecí, v ktorých vedela ako má postupovať. Uviedla, že je sudkyňou od roku 1980 a pracuje celé funkčné obdobie s nadštandardnými výkonmi, necíti sa byť vinná so zanedbania povinností, poukázala tiež, že prieťah u nej mohol nastať až po 10. januári 2001, lebo právoplatné uznesenie o spojení vecí zo dňa 28. decembra 2000 malo úpravu až z 10. januára 2001, ktorou bolo uložené, aby pripájajúca sa vec bola založená do spisu, ktorý vybavovala sudkyňa E.

Obhajkyňa sudkyne JUDr. S. M. poukázala na to, že skutok nie je presne špecifikovaný a to v čase odkedy mal nastať prieťah v konaní. Poukázala tiež na spôsob skončenia vecí, teda na následok prieťahu, ktorý podľa nej je zanedbateľný. Tvrdila, že ani subjektívna, ani objektívna stránka zavinenia, nie je naplnená.

Podľa súčasného podpredsedu Okresného súdu v S. N. V. úsek civilný JUDr. D. P. k spojeniu vecí sp. zn. 4 C 720/1996 a sp. zn. 7 C 768/1999 došlo neštandardným spôsobom, keďže nejestuje platný právny predpis upravujúci spôsob spájania vecí podľa § 112 OSP. Podľa neho sa nedá zistiť, kedy bol spis sp. zn. 7 C 768/1999 fyzicky vložený do spisu sp. zn. 4 C 720/96, lebo sa jedná o dve kancelárie v ktorých boli spisy a vedúce kancelárie vzhľadom na odstup času už si ani nemôžu pamätať ako k faktickému spojeniu vecí došlo. Myslí si, že to bola tak v priebehu dvoch týždňov od právoplatnosti rozhodnutia. Bol názoru, že JUDr. E. pri množstve vecí nestihla ešte sledovať vec pri bežnej úprave a študovať túto, keďže vedela aká je pôvodná žaloba. Ako podpredseda súdu hodnotil sudkyňu ako vysoko výkonnú, kvalitnú až úzkostlivo starostlivú pri vybavovaní vecí s množstvom vecí dlhodobo, už roky po sebe a to bez akýchkoľvek sťažností na ňu, na jej prácu. Sudkyňa nebola nikdy disciplinárne stíhaná, ani jej nebolo vytýkané zanedbanie povinností, lebo takýchto nebolo. Tento názor na prácu JUDr. E. je zhodný s hodnotením predsedu Okresného súdu v S. N. V. JUDr. S.

Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. III US 91/2002-68 z 2. apríla 2003 Okresný súd v S. N. V. v konaniach vedených pod sp. zn. D 745/1995, 4 C 720/1996 a 7 C 768/1999 porušil základné právo A. H. na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jej právo na prerokovanie vecí súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Dobu nečinnosti vo veci sp. zn. 4 C 720/1996 určil po 28. decembri 2000, až do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Zo spisu sp. zn. 4 C 720/1996 bolo zistené, že A. H. sa v tomto konaní domáhala zaplataenia pohľadávky vo výške 103 000 Sk v dôsledku vynaloženia investícií na rekonštrukciu rodinného domu poručiťky po ktorej sa viedlo dedičské konanie pod sp. zn. D 745/1995.

V konaní sp. zn. 7 C 768/1999 sa žalobkyňa A. H. s manželom domáhala určenia, že investície do domu tej istej poručiťky v hodnote 103 000 Sk nie sú súčasťou dedičstva.

Podľa uznesenia č.k. 7 C 768/1999 – 42 z 20. decembra 2000 bolo zistené, že vec vedená na Okresnom súde v S. N. V. pod sp. zn. 7 C 768/1999 sa spája na spoločné konanie s vecou vedenou na tom istom súde sp. zn. 4 C 720/1996 podľa § 112 OSP na spoločné konanie. Sudkyňa v spise sp. zn. 7 C 768/1999 dala úpravu 10. januára 2001, aby uvedená vec bola u nej vyznačená v registri C ako vec skončená a spis založený do spisu sp. zn. 4 C 720/1996 a predložený vo veci konajúcej sudkyňi.

Zo spisu sp. zn. 4 C 720/1996, sa nachádza úprava JUDr. E. [redacted] vo vzťahu ku spisovej kancelárii aby zistila stav vo veci sp. zn. D 745/1995 zo dňa 22. januára 2003.

Podľa uznesenia Okresného súdu v S. [redacted] N. [redacted] V. [redacted] 26. júna 2003 č.k. 4 C 720/1996-131, právoplatného 26. júla 2003 súd konanie o zaplatenie 103 000 Sk zastavil v dôsledku späťvzatia návrhu a vo veci sp. zn. 7 C 768/1999 pripustil zmenu žaloby tak, že súd určuje, že investície vo výške 295 486 Sk do nehnuteľnosti poručiťky z konania D 745/1995 tvoria bezpodieľové spoluvlastníctvo manželov H. [redacted] a túto žalobu vylúčil na samostatné konanie, lebo z procesného hľadiska ju posúdil ako novú žalobu.

Disciplinárny súd v prvom rade konštatuje, že nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. III US 91/2002 zo dňa 2. apríla 2003 hodnotí primeranosť lehoty konania na základe podrobnej analýzy priebehu konania pri hodnotení troch ustálených kritérií ; povaha veci, správanie sa účastníkov konania a správanie sa orgánov štátu, pričom len prieťahy, ktoré možno pričítať štátu, alebo jeho orgánom, ktoré však nemusia byť nimi zavinené, môžu byť dôvodom pre výrok, že došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (pozri aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva).

Ústavný súd Slovenskej republiky teda hodnotí prieťah v konaní vždy len vo vzťahu k účastníkom konania a ak dospeje k záveru, že prieťah bol spôsobený orgánom štátu, obmedzí sa na konštatovanie, že súdom, kde sa príslušné konanie viedlo, bolo porušené základné právo zakotvené v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Ústavný súd Slovenskej republiky však v žiadnom prípade neustanovuje kto konkrétne zo strany orgánov štátu prieťah zaviniť a z akých dôvodov a už vôbec sa nezaobera otázkou, či prieťah v konaní zaviniť porušením svojich povinností zákonný sudca, ktorý bol povinný a oprávnený konať vo veci, ktorej sa nález týka.

V tomto smere treba poznamenať, že prieťahy v konaní môžu byť spôsobené aj nečinnosťou, alebo nedostatkom činnosti orgánov, ktoré sa nijakým spôsobom nezúčastnili na konaní (napr. vláda, zákonodárny orgán) prípadne môže ísť o prieťah spôsobený inými orgánmi než tými, ktoré konanie vedú (napr. komisári v dedičskom konaní).

Štát môže zodpovedať aj za okolnosti spomaľujúce konanie, ktoré sa z hľadiska súdu javia ako objektívne príčiny. Ide predovšetkým o preťaženosť súdov v dôsledku veľkého nápadu vecí. Tieto skutočnosti však nemôžu ísť na ľarchu účastníkov konania preto ich Ústavný súd Slovenskej republiky ani bližšie nezisťuje (napr. nápad vecí u konkrétneho sudcu). Z týchto dôvodov nemôže nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sám o sebe znamenať, že prieťahy v konaní spôsobil sudca porušením povinnosti konať bez zbytočných prieťahov. Uvedené zistenie totiž prislúcha len do kompetencie disciplinárneho súdu po dôslednom objasnení všetkých okolností prípadu.

Úlohou disciplinárneho súdu je však nielen zistiť rozhodné skutkové okolnosti a urobiť záver o tom, či tieto okolnosti napĺňajú formálne znaky disciplinárneho previnenia, ale disciplinárny súd sa v disciplinárnom konaní musí vyporiadať aj

s otázkou, či je tu daná aj určitá materiálna podmienka disciplinárneho previnenia, t.j. disciplinárny súd musí prihliadnúť i k okolnostiam, ktoré nie sú potrebné k naplneniu formálnych znakov disciplinárneho previnenia, ale ktoré charakterizujú spáchaný skutok, mieru zavinenia, okolnosti prípadu, či osobu disciplinárne stíhaného sudcu a majú tak podstatný význam pre zistenie, či formálne porušenie povinnosti sudcu možno označiť za disciplinárne previnenie, závažné disciplinárne previnenie, prípadne, či ide o také porušenie povinnosti, ktoré nedosahuje stupeň disciplinárneho previnenia.

Materiálny znak disciplinárneho previnenia je zvýraznený najmä v § 116 ods. 2 veta druhá zákona 385/2000 Z.z. podľa ktorého je závažným disciplinárnym previnením konanie uvedené v § 116 ods. 1, ak vzhľadom na povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, mieru zavinenia, opakovanie alebo iné priťažujúce okolnosti je jeho škodlivosť zvýšená z čoho možno vyvodiť záver, že vzhľadom na uvedené skutočnosti a s poukazom na pohľadujúce okolnosti, môže byť škodlivosť konania uvedeného v § 116 ods. 1 zákona znížená až do takej miery, že vôbec nepôjde o disciplinárne previnenie, ale môže ísť len napríklad o nedostatky v práci menšieho významu.

Disciplinárny súd však môže ukladať disciplinárne opatrenia len za disciplinárne previnenia.

V disciplinárnom konaní bolo zistené, že sudkyňa vec spisovej značky 7 C 768/1999, ktorá napadla dňa 5. augusta 1999 túto spojila uznesením zo dňa 20. decembra 2000 na spoločné konanie s vecou vedenou pod sp. zn. 4 C 720/1996, v ktorej bola zákonnou sudkyňou JUDr. A. E.

Po spojení vecí sudkyňa konajúca vo veci sp. zn. 7 C 768/1999 nariadila vyznačiť v registri C skončenie vecí spojením a spis sp. zn. 7 C 768/1999 založiť do spisu sp. zn. 4 C 720/1996. Uznesenie o spojení vecí však nebolo založené do spojeného spisu, nebolo zažurnalizované a spojenie vecí nebolo ani vyznačené na obale, takže spis bol fakticky len vložený do obalu druhého spisu.

Disciplinárny súd sa stotožňuje s argumentáciou sudkyne JUDr. A. E. v tom, že je bežnou praxou súdov, že sa novšia vec pripája k staršej veci, samozrejme, len ak sú splnené podmienky na spoločné konanie podľa § 112 OSP s tým, že o spojení vecí rozhoduje sudca, ktorý koná v staršej veci. V tomto smere sa javí postup sudkyne konajúcej vo veci sp. zn. 7 C 768/1999 ako značne neobvyklý. Treba však poukázať aj na to, že zákonom č. 66/1992 Zb. s účinnosťou od 1. januára 1993 bola zrušená Inštrukcia ministerstva spravodlivosti SSR z 18. júna 1973 č. 15/1973-L obsahujúca aj kancelársky poriadok, ktorý upravoval aj spôsob faktického spojenia vecí v súvislosti s ustanovením § 112 OSP. Od roku 1993 absentuje taká právna úprava ako bol kancelársky poriadok, ktorá by upravovala postup pri spojení vecí, ako aj to, kto je povinný tieto veci sledovať, upozorňovať na ne príslušného sudcu, keďže hlavnou náplňou sudcu nie je sledovanie kancelárskych úprav.

Je preto chybou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, že po takú dlhú dobu absentuje právna úprava ako je kancelársky poriadok a to, od 1. januára 1993 doposiaľ, ktorá by bola mohla zamedziť prieťahom a neobvyklému spojeniu vecí, ako už bolo uvedené.

Z uvedených skutočností možno dospieť k záveru, že sudkyňa JUDr. A. E. nevedela, že k jej veci bola pripojená vec sp. zn. 7 C 768/1999 a preto ani nemohla vedieť, že má v uvedenej veci konať. Je preto zrejme, že následok vo forme prietahu vo veci sp. zn. 7 C 768/1999 nechcela spôsobiť, nebola s ním uzrobená, a ani sa nemohla spoliehať bez primeraných dôvodov, že k prietahom vo veci nedôjde. Sudkyňa JUDr. E. o spojení vecí síce nevedela, avšak vzhľadom na okolnosti prípadu o tom vedieť mohla, keďže sudkyňa konajúca vo veci sp. zn. 7 C 768/1999 si vyžiadala jej spis v januári roku 2000 a mala tento až do 20. decembra 2000, kedy uznesením spojila vec sp. zn. 7 C 768/1999 na spoločné konanie s vecou 4 C 720/1996. Sudkyňa JUDr. E. si preto mohla zistiť z akého dôvodu bol spis z jej oddelenia vyžiadaný, prípadne si dňa 10. januára 2001, kedy sa jej spis sp. zn. 4 C 720/1996 znovu dostal k dispozícii mohla zistiť prečo jej bol po dlhšej dobe opätovne predložený, najmä keď aj potom realizovala úkony, ktorými sledovala skončenie dedičského konania. Prietah bol teda spôsobený aj tým, že sudkyňa JUDr. E. nekonala vyššie uvedeným spôsobom, nešlo však o hlavnú a už vôbec nie o rozhodujúcu príčinu, ktorá viedla k spôsobeniu prietahu. Nekonanie JUDr. E. pôsobilo len v celkom nepatrnej miere na spôsobenie následku.

U sudkyne JUDr. E. bolo tiež treba prihliadnúť k ďalším skutočnostiam. V rokoch 1996 až 1999 mala vysoký nápad vecí pre ktorý nebolo možné končiť ročný nápad a preto sudkyňa ešte aj neskôr pri už nižšom nápade vecí v rokoch 2000 až 2003 končila nadštandardný počet vecí (t.j. viac vecí než určuje priemer Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky čo je 23-25 vecí mesačne) keď v roku 2000 skončila 399 vecí, v roku 2001 skončila 407 vecí, v roku 2002 skončila 367 vecí t.j. priemer od 26 – 40 vecí mesačne. Veci končila iba za bežnej pomoci kancelárie, písanie v pojednávacích miestnostiach, opisy rozhodnutí, opisy úprav a podobne, pričom mala mesačne na pojednávanie 8 pojednávacích dní. Pri skončení počtu 25 vecí mesačne musí sudca odpojednávať najmenej 50 vecí mesačne, nehovoriac už o vytýčení, naštudovaní týchto vecí, napísaní rozhodnutí, ako aj iných úprav ako sú výzvy na doplnenie návrhu, rôzne uznesenia o ustanovení znalca a podobne. Pri takejto pracovnej vypätosti a zaťažnosti sudkyne sa mohlo stať, že táto nestihla potom čo jej spis bol vrátený tento opätovne preštudovať a zistiť, že má v ňom založený a k svojej veci pripojený iný spis. A to tiež preto, že sa už vyššie popísaným spôsobom podľa § 112 OSP spisy takto technicky nespájali, čo nemohla predpokladať že sa stalo.

Nemožno tiež opomenúť pracovné hodnotenie sudkyne, ktorá nikdy nebola disciplinárne stíhaná, nikdy nebola ani napomenutá pre porušenie pracovných povinností. Rozsudky písala pri uvedených množstvách bez predĺženia lehôt. Tiež Okresný súd v S. N. V. nemal dôslednejšiu techniku kontroly ako je oboznamovanie sa s počtom napadnutých skončených starnúcich vecí a tiež vecí spojených na spoločné konanie, (okrem vedenia bežnej štatistiky). Nemal dlhšiu dobu ani podpredsedu pre civilný úsek a ak k tomu pripočítame neexistenciu už vyššie uvedeného právneho predpisu – kancelárskeho poriadku upravujúceho manipuláciu so spismi vrátane techniky spájania vecí podľa § 112 OSP nie je možné tieto nedostatky sudkyňi pričítať. Nemôže niesť zodpovednosť za nedostatky na strane štátnej správy súdov a Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky.

Možno teda zhrnúť, že sudkyňa JUDr. E. [redacted] od 10. januára 2001 kedy jej bol spis sp. zn. 4 C 720/1996 spolu so spisom sp. zn. 7 C 768/1999 daný do dispozície /nie od 28. decembra 2000 ako je to uvedené v návrhu na začatie disciplinárneho konania/ nevykonala vo veci taký procesný úkon, ktorý by viedol k meritórnemu vybaveniu vecí, ale s poukazom na neobvyklé okolnosti prípadu, mieru zavinenia, ale aj vzhľadom na hodnotenie jej osoby bolo treba dospieť k záveru, že jej konanie /resp. nekonanie/ vo veci nie je takej intenzity, aby mohlo byť aj z hľadiska materiálneho, podradené pod pojem disciplinárne previnenie tak, ako to vyžaduje § 116 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z.

Disciplinárny súd s poukazom na uvedené dôvody rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní na podpísanom súde od jeho doručenia.

V Bratislave 14. novembra 2003

JUDr. Ľudmila Š a m k o v á, v. r.
predsedníčka disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia:

